

Nyugtalanság a „pedofilok paradicsomában”

Szerzetesek a gyermekprostitúció ellen Srí Lankán

Az a nyersanyag, amelyet *Gayna Shajah Murha* felhasznál, drága tíkfa. Teherhordóként kereste meg a rávalót *Negombo* halpiacán. Már csak a kettős ajtókerethez szükséges léceket kell legyalulnia, aztán készen van a szekrény. Ez a bútor lesz a menyasszonyi ajándéka *Lena*, egy szomszédbeli lány számára, akit hamarosan feleségül vesz. Néhány évvel ezelőtt még számára is elképzelhetetlen volt, hogy ilyen távlatok nyílnak meg az életében.

Gayna a negombói oktatási központban tanulta ki az asztalosságot. A Don Boscót követő szerzetesek, a szaléziánusok világszerte törődnek a szegény gyermekek képzésével. Negombói működésüknek köszönhetően az utóbbi tizen-nyolc év során hátrányos helyzetű családokból származó fiatalok ezrei részesültek alapos oktatásban, és ezzel kilátásuk nyílt arra, hogy biztos foglalkozáshoz jussanak.

Beach Boys

Huszonhárom évével *Gayna* a legidősebbek közé tartozik tanfolyamúrai között. Története egyike a „beach boy”-okénak [„strandfiúk”]. Olyan történet, amely szerencsésen végződött. „Beach boy”-oknak hívják azokat a strichelő fiatalokat, akik egész nap a Colombótól északra fekvő „aranyparton” ögyelegnek. *Gayna*t éveken át szexuálisan kihasználta egy német üzletember, akinek *Negombo*-ban volt nyaralója, amely később titkos bordélyházként lepleződött le. Valamikor aztán felkereste az egyik „ugródeszkának” nevezett irodát, amelyet a szaléziánusok rendeztek be a város vöröslámpás negyedében. A látogatás fordulatot hozott az életébe: ki tudott szabadulni az állítólagos „gyermekbarát” csapdájából. Egy a világsajtót bejáró, feltűnést keltő perben tett tanúvallomásaival később segített leleplezni és rács mögé juttatni kínzóját.

A „beach boy”-ok gyakran szegény Srí Lanka-i halászok gyerekei közül kerülnek ki. „A halászok nehezen tengetik életüket”, mondja páter *Anthony Pinto*: „Olykor heteken át a tengeren vannak. A halászatra magukkal viszik feleségüket és lányaikat is: ők gondoskodnak a halak szállításáról és füstöléséről. A családok e célból messze kinn a tengerben található homokpadokon táboroznak. Az idősebb fiúkat a nagyszülőknél vagy a szomszédoknál hagyják a szülők, s azok aztán felügyelet nélkül töltik napjaikat. Sokan közülük lógnak az iskolából, és a strandon ki-kezdnek a nyugati turistákkal.” Más „kéjfiúk” széttört családokból származnak. Így *Gayna* is, akinek az apja évekkal ezelőtt nyomtalanul eltűnt, anyja pedig kivándorolt az Öböl-államokba, és ott nyoma veszett. Az ilyen gyerekek könnyű zsákmányai a homoszexuális férfiaknak, panaszkodik a szerzetes.

Srí Lankát évekkal ezelőtt nyilvánosan „fiúparadicsomként” reklámozták olyan szexmagazinok, mint a *Spartacus*, és olyan kétes szervezetek, mint a *Nambla*, az amerikai pedofilok egyik egyesülete. A Colombo kikötővárostól északra és délre elhelyezkedő parti sáv mindig is kedvelt utazási céljuk volt a napfényre vágyó tengerentúli turistáknak. Az ártatlan turisták közé aztán perverz elemek vegyülnek, akik a napfény és a parti főveny mellett minde-kelelt a gyerekekkel és fiatalokúakkal folytatott szexet keresik.

Amikor a 80-as években a nyugalmas halászfalvakban felbukkant az AIDS, nem lehetett többé figyelmen kívül hagyni a sokáig eltusolt bajt. Elsőként a Srí Lanka nyugati partján sok hívővel bíró katolikus egyház indított felvilágosító kampányt. Nemcsak az AIDS-re és más, szintén prostitúció útján terjedő betegségekre mutatott rá, hanem azokra a pszichikai és lelki károsodásokra is, amelyeket a megrontott gyerekek elszenvedtek. Páter *Anthony Pinto* még ma is csodálkozik sok szülőnek a naivitásán, akiknek a Srí Lankán uralkodó álszemérem okán sejtelmük sem volt arról, mi történhet a gyerekeikkel, vagy mi fenyegetheti őket. Egy anya azt mondta neki: „Mi rossz lehet abban, atya, ha a fiúk viszonyt létesítenek egy férfival? Ettől nem lesznek terhesek.”

A gyermekmegrontók tengerpartja

A gyermekmegrontók rendszerint apró ajándékokkal teszik kezelhetővé áldozataikat. Egy „légyott” egy gyermekkel általában két dollárba kerül. „Egy olyan mobiltelefonért, amely Európában 20 euróba kerül, két hétre lehet lefoglalni egy fiatalokú”, háborodik fel a szerzetes. A tettesek gyakran játsszák meg a nyájas jótevőt és emberbarátot: „Fölkeresik állítólagos védenekik nyomorúságos hajlékát, apró szolgálatokat és gesztusokat tesznek a szülőknek: ajándékot adnak, bútort vásárolnak vagy megjavítatják a tetőt. E gazfickók némelyike egyenesen albertletben lakik áldozatánál.” A jóindulat és a számítás e keverékétől páter *Pinto* hamar dühbe gurul.

Amikor európai médiumok elkezdtek érdeklődni a hazai szexuális bűnözők távoli paradicsoma iránt, egész sor segélyszervezet lépett színre, esélyt szimatolva arra, hogy biztosítsák a maguk részét a befolyó adományokból. *Harendra de Silva* professzor szerint – aki páter *Pinto* és a szaléziánusok segítségével komoly tereptanulmányt végzett a Srí Lanka-i gyermekprostitúcióval kapcsolatosan – bizonyos ügynökségek a felelősek azért, hogy mértéktele-nül túlzó számok vannak forgalomban: „Ha hiszünk bizonyos szervezeteknek, akkor Srí Lankán mintegy 33 000 áldozatuk van a szexuális bűncselekménynek.”

Don Bosco követői felkarolják az áldozatokat: az általuk alapított *Bosco Sevana* a traumatizált gyerekek menedékhelye. A rend gyermekotthonában élő mintegy kétszáz, 7 és 15 év közötti fiú legtöbbször szexuális visszaélések áldozata volt. „Nálunk teljesen védetten élnek. Egyesek új személyazonosságot kapnak”, magyarázza az előljáró, páter *Bernard Fernando*. A *Bosco Sevana* nyitott ház, amely megvan falak és kerítések nélkül, de szilárd szabályok uralkodnak benne, emiatt azonban még senki sem futott el. Pszichológusok foglalkoznak a gyerekekkel, és előkészítik őket arra, hogy visszatérhessenek a normális életbe: „Ha lehetséges, visszamennek a családjukba.”

Afféle válságstáb

Tekintettel a büntetlenségre, amelyet a pedofil hálózatok a 90-es évekig élveztek, a szaléziánusok akkoriban elhatározták, hogy frontális támadást indítanak ezek ellen. „Harc különítményt”, afféle válságstábot alakítottak,

amelybe katolikus papok és szerzetesek mellett rendőrök, jogászok és különböző minisztériumok munkatársai, valamint szállodai menedzserek tartoztak. Az ún. „bevetési egységek” nem riadtak vissza attól, hogy ostrom alá vegyenek, és szükség esetén megrohamozzanak rossz hírű vendégházakat, amelyek találkahelyül szolgáltak a gyermekek megrontói számára: ezek ugyanis csak akkor kerülhettek bíróság elé, és esetleg börtönbe, ha frissiben rajtakapták őket. Páter Pinto sajnálatára azóta betiltották az ilyen razziákat: „Mire a rendőrség megjelenik a színen, ezek az urak már rég odébbálltak.”

Mindazonáltal elővigyázatosabbakká váltak, amióta páter Pinto a sarkukban van: „Számolniuk kell azzal, hogy minden pincérben és szobalányban egy 'spicli' rejtőzik, aki minden gyanús személyt jelent a rendőrségen.” Páter Pinto egyik „kéme” Lawrence Dixon taxisofőr. Motorizált háromkerekűjével nap mint nap végigzakatol Negombo strandjain. Ismeri azokat a helyeket, ahol az erkölcsi bűnözők kószálnak, hogy kapcsolatot teremtsenek gyerekekkel, és azokat a találkahelyeket, kétes fogadókat, amelyeket vendégeikkel fölkeresnek.

Lawrence olykor szimatot fog bizonyos fotóbörzéről, amelyeket szállodának álcázott épületekben tartanak: „Egy album fotói alapján bármilyen korú gyermeket rendelhet az ügyfél.” Az ilyen helyeket szigorúan biztosítják: aki bekopog, azt előzőleg tetőtől talpig megvizsgálják. Különben még résnyre sem nyílik meg az ajtó. Arra a kérdésre, hogy mi indítja erre a kockázatos tevékenységre, azt feleli, hogy

ő családapa, a szaléziánusok neveltje, és tagja a Mária-légióknak. Ez három jó ok arra, hogy útját állja a fickók káros tevékenységének. Dixon segítségével egyszer hét gyermeket szabadítottak ki egy házból. Fölvették őket a szaléziánusok intézményeibe, és különböző szakmákat tanultak ki.

Páter Pinto már többször is az életét kockáztatta, mivel a szexturizmus mozzogatói nem szándékoztak harc nélkül átadni neki a terepet. Befolyásos pedofilok és vélt filantrópok vádakkal halmozták el a szerzetest: „Szabályos sajtókampányt indítottak. Az interneten olyan karikatúrák forogtak, amelyek gyermekeket elnyelő kígyóként ábrázoltak engem.” Névtelenek 10 millió rúpia (60 000 euró!) vérdíjat tűztek ki a fejére. Ellenfelei a végén elérték, hogy állítólagos üzlettrontás és magánlaksértés miatt bíróság elé állítsák. Ez aztán majdnem népfelkeléshez vezetett: „A bíróság 50 millió rúpia pénzbírságra ítélte, mivel állítólag megrágalmaztam Viktor Baumann-t, egy befolyásos svájci üzletembert, aki vidéki házában 250 fiú ellen követett el szexuális visszaéléseket. Amikor elhagytuk a bíróság épületét, 20 000 felháborodott emberrel találtuk szemben magunkat. Főként a kihasznált gyerekek szülei és rokonai voltak, sokan közülük halászok, akik magukkal hozták a halak feldolgozásakor használt éles késeiket.” A tömeg igazságosságot követelt, és azzal fenyegetett, hogy megostromolja a bíróságot. Erre elejtették a vádat: „Meg kell mondanom, hogy a halászok segítségével nélkül aligha úsztam volna meg ép bőrrel a dolgot.”

Tekintettel a gyermekprostitúció elleni világméretű kampányokra, a jelenség az utcákról egyre inkább diszkrét zugokba húzódik vissza. Álcázása csaknem tökéletes, mondja páter Pinto: „Ha az ember belép egy gyanús házba, egy csapásra eltűnik minden, ami feltűnő vagy botrányos lenne. Az üzemeltetők különböző ajánlatokkal és kirándulásokkal, meg gazdag reggelivel normális vevőkört toboroznak; az étlapon kifejezetten feltűntetik, hogy a lekvárok és befőttek egy katolikus kolostorból származnak.” Csak a beavatottaknak tűnnek föl a rejtett üzenetek, például plüssállatok a frissen vetett ágyon.

„De mi nem tágitunk”, mondja páter Pinto: az interneten naponta 600 új bejegyzés jelenik meg, amelyek mind Srí Lanka-i gyermekszexhez toboroznak vevőket. A szaléziánusok azt mondják, hogy tartósan csak akkor lehet megszüntetni a bajt, ha a szexturizmuson kívüli távlatokat kínálnak a gyermekeknek és fiataloknak. Ezért kulcsszerepet játszik a negombói oktatási központ, ahol már mintegy 8000 veszélyeztetett fiút képeztek ki valamilyen szakmára.

Híres az a két szállodai szakiskola, amelyet a szaléziánusok tartanak fenn Srí Lankán; ezek a turizmus két gyűjtőpontjában vannak, az egyik a felföldön, a régi királyi városban, Kandyban, a másik Srí Lanka festői déli partvidékén. „A helyi vendéglátás és turizmusipar szívesen foglalkoztatja a mi növendékeinket, mert azok jól képeztek, és beszélnek angolul”, mondja páter Pinto, és hozzáteszi: „E fiúk és lányok számára a turizmus nem szerencsétlenség, hanem nagy esély arra, hogy megmeneküljenek az országot jellemző szegénységtől.”

Marcel Bauer

